

حسین (ع)

کشته راه آزادی و عدالت

ابرهائی سیاه و تاریک، ابرهائی وحشت زاومصیبت بار، در آسمان نورانی اسلام پدید آمد، این ابرها کم کم متراکم شده و جلو درخشندگی و نورافشانی آن آفتاب جهانتاب را گرفتند .

آری روی کار آمدن حکومت شوم و پلید بنی امیه ، و زمامداری یکی پس از دیگری آن دو دمان ناپاک صحنه های غم انگیز و روزهای سیاهی را در جهان اسلام و برای مسلمانان پدید آورد که از همه جانکداز تر و تأثر بارتر فاجعه کربلا ؛ و واقعه عاشورا (روزدهم محرم ۶۱ هجری) بود .

در آن روز تاریک و ظلماتی خیل کفر و مسم و لشکر ظلم و بیدادگری، بدستور و فرماندهی مردمی هوی پرست ، جاه طلب ، شهوتران ، ددپشه ، با جمعیتی انبوه و بیشمار بر حامیان حق و فضیلت و هواخواهان آزادی و عدالت تاخته و مردان آزاده و پرهیزکار و جوانان با ایمان و فداکاران آن ، حسین علیه السلام و برادران و برادرزادگان و عموزادگان ، و یارانش را که شاید از صد نفر تجاوز نمی کردند ، از دم شمشیرها گذرانده بخاک و خون کشیدند ، خیمه و خرگاه آنان را غارت نموده و آتش زدند . بانوان حرم عفاف و پرده نشینان آن خاندان عصمت و طهارت را باسارت بردند .

با این اندازه ستم و بیدادگری و اینگونه غلبه و تسلط ظاهری ، بدیهی است که آن مردم بی منز و خالی از حقیقت خود را پیروز و گامیاب و حسین (ع) و خاندانش را مغلوب و از میان رفته پنداشتند .
خصوصاً که آن بدنه های پاک و پاکیزه را نیز در میان بیابان کربلا گذاشته و بخاک نسپردند اما ...

اما نپنداشتند که اینان قربانیان راه خدا و شهیدان راه حق بودند و خداوند حکیم در قرآن کریم فرموده : آنان را که در راه خدا کشته شدند ، مرده مپندارید آنان زنده هائی هستند که در نزد پروردگارشان مرزوق و بهره مند میباشند (سوره آل عمران - آیه ۱۶۹)

همانگونه که خداوند ، دل بنده با ایمان و حق پرست را عرش خود خوانده است ، حسین علیه السلام و همراهان و یارانش نیز در دل مردم حق - شناس و عدالت خواه و حسین دوست جای گرفته و قبرش را دل دستانش شمرده اند . آری ! **قبر حسین در دل دوستان او و هواخواهان مرام و هدف او** ، مردم آزادخواه و حق پرست و فضیلت دوست میباشد که متجاوز از ۱۳ قرن است با مال و جان و زبان و قلم در راه او و مرام و مسلك او فداکاری نموده ، **بیاد او و بنام او و در راه او** مالها بذل نموده و اشکها ریخته اند ، انجمنها تشکیل داده و سخنها رانده اند ، کتابها تألیف نموده و مقاله ها سروده اند ما چون زبان و بیان خود را نارسا تر و ناتوان تر از آن می بینیم که بتوانیم گوشه ای از فضائل و شمه ای از شمائل آن بزرگوار را نمودار ساخته و جلوه ای از شخصیت ممتاز ، و عظمت فوق العاده آن انسان کامل را آشکار نمائیم از دیگر نویسندگان ارجمندی که در این باره سخن رانده اند استمداد جسته و سطرهائی از مقالات جمعی از آنانرا برای خوانندگان گرامی این نشریه نقل میکنیم :

مجله سپیدوسیا (در شماره ۷ محرم ۱۳۸۶ هـ) (مینویسد :

قیام حسین

و فرارسیدن محرم الحرام یاد قیام پرشور ، رستاخیز انسانی و پایمردی حسین (ع) را در برابر قدرت سیاه کاران زمانه زنده میدارد ، قیام انسانی پاک ، انسانی برتر و انسانی که آزادی را دوست میداشت و قلبش از صداقت و ایمان به راستی سرشار بود .

محرم یاد آور قیام حسین (ع) است قیامی که فراموشی نمی پذیرد و چونان روشنی ابدی خورشید ، زنده و جاوید است .

براستی چه پرشکوه بود قیام فرزند پیغمبر خدا ، در برابر نیروئی که چونان سیلابی ویران کننده ، ایمان مردمان روزگار را سیاه میکرد و شریعت مقدس اسلام را دستخوش هوی و هوس خویش قرار داده بود و چه پرشکوه بود طنین قیام فرزند برومند علی (ع) که تن بزور نسپرد و حیات چندروزه را با افتخار ابدی و ازلی پیوندد و نام پاکش را در فصل کتاب زندگی آزاد مردان جهان رنگ جاوید بخشید .

براستی چه پرشکوه بود بایمردی حسین (ع) فداکاری حسین (ع) و مبارزه حسین (ع) و شهادت حسین (ع) .

آدمیان میبهرند ، مرك برای هر کس و هر چیز هست آنکه ظالم است و آن که مظلوم ، آنکه پاک است و آنکه ناپاک ؛ بالاخره یکروز ناگزیر فرمان مرگ را باید بپذیرد . چرا که برای هر آغازی پایانی هست و برای هر زندگی مرگی و چنین است که مردان بزرگ و انسانیهای برتر زندگی فانی را توأم با زبونی و حقارت نمی پذیرند و چنین است که تاریخ شاهد جان نوازی مردانی میشود که با آغوش گشاده قدم بسوی مرك افتخار آمیزی نهند تا درخت آزادگی تناور و شکوهمند بماند .
و حسین (ع) در میان چنین مردانی بزرگ ، شاخص ترین چهره ای است که بیاد تاریخ مانده است .

اینک که ماه عزاداری حسین (ع) فرارسیده شهادت افتخار آمیز فرزند علی (ع) و یاران وفادارش را بعموم تسلیت میدهیم .

مجله دهقان روز (در شماره اردیبهشت ۱۳۴۵) خود مینویسد :

عظمت شهادت حسینی (ع)

و توصیف منزلت و شکوه مبارزه ها و فداکاریهای حضرت حسین (ع) و یارانش از توان گفتن و نوشتن بیرون است و همین حقیقت و اصالت این رویداد سترگ عبرت زای تاریخی میباشد که پس از سپری گشتن ۱۴ قرن ، عظمت و رونق آن را روز بروز در رخشان تر و جهان آفرز تر میدارد .

... در صحنه این پیکار که همواره بر تارک وقایع بزرگ تاریخی خواهد درخشید ، کیفیت ، در برابر گمیت ، قرارداد داشت هفتاد و دو تن فرزندان ، برادران و یاران حسین (ع) با تجهیزاتاتی محدود دولی قلبی آکنده از اخلاص در برابر خیل بی شمار دشمن که غرق در ساز و برگ ؛ اما نهی از ایمان بودند کوس شجاعت و افتخار مینواختند جانسپاران راه حق ، نهال حق و ایمان و آزادگی را با خون پاک خویش سیراب و بارور ساختند و برای همیشه این حقیقت را برای جهانیان مسلم داشتند که : هرگز حق بر ابر باطل ، ایمان در مقابل کفر ؛ و نور در مصاف ظلمت بر انور نخواهد آمد .

شایسته ترین بزرگداشت و تجلیل از جان نوازیها و فداکاریهای پیشوایان دین همانا پیروی از اصول دستورات و تعالیمی است که به بهای حیات از خود بر جای نهاده اند .

همین ؛ مؤثرترین عامل برای جلب رضایت خداوند ، خوشنودی ارواح

پاکفداکاران دین و ضامن رستگاری و توفیق پیروان راه حق و حقیقت است . . .

* * *

جریده ندای حق در شماره ۵ محرم خود مینویسد :

حسین مصباح الهدی و ...

سال ۱۲۸۶ هجری قمری با ورود ماه محرم آغاز گردید . محرم آنچنان ماهی که در تاریخ بشریت نظیر ندارد واقعه کربلا و فاجعه عاشورا از خاطره ها کم نمی شود بلکه روز افزون و بیش از پیش بر رونق و اهمیتش می افزاید و به الم انسانیت درس عبرت و مردانگی میدهد و فرمایشات او (حسین علیه السلام) را که در کمون تاریخ ضبط شده بیاد می آورد که فرمود : ای مردم اگر دین ندارید لا اقل آزاد مرد باشید ، بلی آزاد مرد .

روزگار نه دیگر پدیری چون علی امیر المؤمنین (ع) و نه مادری چون فاطمه زهراء (ع) می پروراند که از آنها فرزندی چون حسین (ع) بوجود آید . دوستان که حق دارند مناقب و فضایل او را بگویند ولی عجیب است که دشمنان اسلام و مردمانیکه به دین جدش معتقد نیستند از فداکاری و جانبازی ، غیرت و حمیت او سخنها گفته ، مقالات نوشته ، کتابها تألیف کرده اند

جریده طلوع اسلام رشت در شماره اول محرم خود مینویسد :

« ماه غم افزای محرم فرامیرسد ، حزن و اندوه شیعیان افزون میگردد ، مسلمانان حق شناس و حسین دوست و فضیلت طلب و آزادی خواه ، درس فضیلت و آزادیخواهی و نبرد باستمگر ، و جانبازی در راه دین و حق و عدالت را در مکتب پیشوای آزادیخواهان جهان حضرت حسین بن علی علیهما السلام در این ماه از زبان گویندگان فاضل و نویسندگان دانشمندی در کلاسهای اکابر یعنی مجالس و عظوسو گواهی فرامیگیرند و از شهداء کربلا (ع) روش خدا پسندانة پاکبازی و جانبازی را سرمشق میگیرند .

با تشکیل مجالس عزاداری و سیاه پوش کردن مساجد و تکایا و در بر کردن لباس سیاه عزا و نصب پرچمهای حسینی و بذل مال و صرف وقت ، به دنیا و جهانیان اعلام میکنند که تازنده ایم نسبت بجانبازان در راه خدا و شهداء کربلا و فادار و حکمگزار بوده و قدردانی مینمائیم . و بخود می بالیم که چنین پیشوایان مجاهد و غیور و معصوم و آزادی خواه و عدالت طلب و نوع دوست و واجد تمام فضائل نفسانی و ملکات حسنة انسانی داریم و شاگرد مکتب فضیلت آن رادمردان میباشیم که درس

حریت و فداکاری ... ، ،

* * *

جریدهٔ اجتماع ملی شیراز در شماره ۴ اردیبهشت خود مینویسد :

حماسهٔ آزاد مردان

و بانوشدن هلال محرم ، یکمرتبه دیگر خاطرهٔ قیام بزرگ و شگفتانگیز
حسینی در خاطر شیفتگان حقیقت و آزادی تجدید می‌شود. تاریخ مردمان برجسته-
ای را که در ادوار و اعصار مختلف بخاطر حق و برای نجات حریت و فضیلت از چنگال
قهار بیدادگران و ستم پیشگان قد علم کرده اند فراوان بخاطر دارد .

اینها مردمانی بوده اند که نهال آزادی و حیثیت انسانی را درست در آن
لحظاتی که رو بخشکیدن میرفته است بخون گلرنگ خویش آبیاری کرده اند
اما در داستان فداکاران ، آن فصلی که مربوط بکربلا و قیام حسین (ع) است
درخشندگی دیگری دارد . زیرا حسین (ع) در این راه به ایثار خون خود اکتفا
نکرد ، بلکه آنچه در عالم هستی به وی تعلق داشت از مال و منال ، زن و فرزند
یکجا وثیقهٔ حفظ کلمه حق و آزادی قرارداد ...

... او نیامده بود که طلاهای حکومت بنی امیه را بگیرد و میان دوستان و
خویشان خود تقسیم کند . بلکه او آمده بود تا اکسیری عرضه بدارد که برقی خیره -
کنندهٔ آن ، تخت زرین و طلاهای خزانه بزید را مانند پول سیاهی از تالو و تجلی
بیندازد و آن ، خون پاک خانوادهٔ پیامبر ، خون برادران ، پسران ، عمو -
زادگان ، برادرزادگان و یاران و خودش بود .

محمد (ص) آئین اسلام را بنانهاد و حسین (ع) آنرا بدیت بخشید زیرا
اگر حسین (ع) در مقابل تهدید و تطمیع یزید و اعوان او تسلیم میشد ، خواب
خانواده بنی امیه برای جانشین ساختن اصول آقائی و نوکری ، بجای این آئین
برادری و برابری که محمد (ص) به بشر عرضه داشته بود بشعبیر می‌پیوست . اما ..

درود بتوای حسین بن علی ! ای مرد لایتناهی . ای سر حلقهٔ
فداکاران ، ای مقتدای شیفتگان حق ، ای منادی آزادی ؛ ای نمونهٔ
انسانیت ، ای شهریار ملک فداکاران و جانپازان .

درود بر تو و یاران تو !

درود بر تو و آرمان تو !

درود بر تو و پیروان تو !